

Сва имена уписана у овој књизи, као и сви безимени добротинитељи који су допринели изградњи Спомен-храма светог Саве на Врачару, потврда су истрајности српског народа да се, упркос страдањима и ратовима кроз које је пролазио, одужи своје светитељу и доврши изградњу давно започетог узвишеног Храма.

Идеја о изградњи Спомен-храма светог Саве на Врачару, прихваћена још у 19. веку, наишла је на широк одзив целог Српства. Градњу су прекидали ратови и заустављале је друге недаће и страдања кроз које је пролазио српски народ. После вишедеценијског застоја, идеја о изградњи Храма обновљена је 1985. године. Године 1986. почиње пројектовање и изградња Храма уз свесрдну помоћ целокупног Српства, нарочито бројних ктитора-задужбинара, дародаваца средстава за крстове, звона, капителие Храма, завештања.

Године 2001. обнавља се и Друштво за подизање Спомен-храма светог Саве и приређују донаторске вечере, да би се убрзала изградња давно започетог Храма.

Прикупљање података за овај својеврсни именослов обавио је прота Милан Д. Јанковић, који је на крају овог мукотрпног и дуготрајног посла забележио:

"У тренутку када овај позамашни именослов, који садржи више од 71.000 имена приложника, утемељивача, добротвора, великих добротвора и ктитора-задужбинара Спомен-храма светог Саве на Врачару, у Београду, предајемо суду и оцени читалаца, молимо дародавце и све њихове сроднике да не буду и сувише строге судије, јер у питању је велики број имена, с једне, и дуг временски период, с друге стране.

Недостаци су, сигурно, велики, али, и поред тога, био би грех потценити велику љубав и посебно уложене напоре да ово, и овако, угледа светлост дана. Пре свега, било је мукотрпно доћи до изворних података, сатканих од много и много руку. Сигурно је, исто тако, да није било могуће баш све прикупити, јер прошло се кроз два светска рата, да не говоримо о оним мањим који још трају и чије последице и те како осећамо. Невоља је била и у различитим рукописима, неуједначеном начину вођења евиденције, погрешном исписивању, па и штампању имена и места, што у неким случајевима доводи до бесмисла, али лека није било. Исправљало се све до граница могућег, а преко тога остало је онако како је писало, у много случајева и мимо важећих ортографских и лексичких правила. То је оно што приређивачу и издавачу одузима део снаге и приморава их на извињење.

Извињење, пре свега, оним приложницима који су своје прилоге дали, како они до Другог светског рата тако и они од 1984. године, преко својих црквених, црквено-школских општина, управа цркава и манастира, а оне приложени новац достављале преко надлежних епархијских управних одбора. Истина, тај новац је уредно књижен и сви износи наведени по годинама доставе. Разуме се, сви ови приложници добили су одговарајуће признанице, захвалнице и грамате признања. Нажалост, до уласка у штампу овог именослова до њихових имена није се могло доћи.